

תפלות

(ה*)

לא דרך כבושה, כי אם נתיבת דרדרים
לנדודי יעדת בעצתך הצפונה.
יהי כן; לא אועק על קוצי המצערים,
על נטפי כפות רגלי לא אקרא: ראונא!

יזובו בסתר מפצעי הכפות
רסיסי הדמים — ציונים לי שתיים.
רטיה לי נתת, צרי-רגע להתרפאות —
וכמה על אדמה עוד ימי המעטים?
כל יותר לשביל נעזב דחיתני צדה,
כן אבטח כי הנטל זכות לי ויתרון,
וכל יותר שפצעי ויסורי לי חידה,
כן ברור בנצח לרוחי הפתרון.

ו

אף אם צומחים יום יום רשע, כסלי, ולא כלים,
כאלו ברית עםם פרת;

(*) א-ד נדפסו בספר השירים "צהרים", תרס"ט.

אף אם משגשגים, אל שדי! ולא אובדים הנבלים —
צדיק אמה!

כי פשע לקצוף על רשעה, קצף אין אונים,
לקנא בעושי רעה;
ומי שאין לו רחמים על רמשים אביונים —
לו עון וחטאה.

אם שורטים הם בבשרך, אל תשאף לנקמה;
הוה חוננם ומליצם.
מה יעשו יצורים פחותים, שאין להם על אדמה
רק עקצם ובצעים?
נתקלה את, נפש, אשר הוד עולמים רוית,
מתחת בעבי קורה?
על אל עובר תזעפי, בעוד כך בקרן זווית
מטמון של אורה?

ז

זר להם דברי סתומה ארשתי,
בער לא גבין את זאת;
אך מה לי גבעוני, מה לי הפלשתי?
מה יוכל לי אדם עשות?